

IDÄN KANSOJEN YLIOPISTON POLIITTISISTA TEHTÄVISTÄ

*Puhe Idän Työtätekevien Kommunistisen yliopiston
ylioppilaiden kokouksessa
toukokuun 18 pnä 1925*

Toverit! Sallikaa ennen kaikkea tervehtiä teitä Idän työtätekevien kommunistisen Yliopiston olemassaolon 4:nnen vuosipäivän johdosta. Sanomattakin on selvää, että minä toivon Yliopistollenne kaikkinaista menestystä kommunististen kaaderien Itää varten kasvattamisen vaikealla tiellä.

Ja nyt siirrykäämme asiaan.

Jos analysoimme Idän työtätekevien Yliopiston oppilaskuntaa, niin ei voida olla huomaamatta sen eräänlaista kaksinaisuutta. Tämä Yliopisto yhdistää vähintään 50 Idän kansan ja kansallisen ryhmän edustajaa. Yliopiston opiskelijat ovat kaikki Idän poikia. Mutta tämä määritelmä ei vielä sano mitään selvää ja täsmällistä. Asia on niin, että Yliopiston oppilaiden joukossa on kaksi pääryhmää, jotka edustavat kahta kokonaan erilaista kehitystastetta. Ensimmäiseen ryhmään kuuluvat ne henkilöt, jotka ovat tulleet tänne Idän neuvostomaista, niistä maista, missä ei enää ole porvariston valtaa, missä imperialistinen sorto on kukistettu ja vallassa ovat työläiset. Toisen opiskelijaryhmän muodostavat ne, jotka ovat saapuneet meille

siirtomaista ja riippuvaisista maista, niistä maista, missä vallitsee yhä kapitalismi, missä imperialismin sorto on säilyttänyt täyden voimansa ja missä riippumattomuus on vielä hankittava ajamalla pois imperialistit.

Näin muodoin meillä on edessämme kaksi Itää, jotka elävät kokonaan erilaista elämää ja jotka kehittyvät erilaisissa oloissa.

Sanomattakin on selvää, että tämä oppilaskunnan kaksinainen luonne ei voi olla lyömättä leimaansa Idän työtätekevien Yliopiston työhön. Tämä juuri selittääkin sen, miksi tämä Yliopisto seisoo toisella jalallaan neuvostomaaperällä ja toisella jalallaan — siirtomaiden ja riippuvaisten maiden maaperällä.

Tästä johtuu kaksi suuntaa Yliopiston toiminnassa: toinen suunta, jonka päämääränä on kasvattaa kaadereita, jotka voisivat palvella Idän neuvostotasavaltojen tarpeita, ja toinen suunta, jonka päämääränä on kasvattaa kaadereita, jotka voisivat palvella Idän siirtomaiden ja riippuvaisten maiden työtätekevien joukkojen vallankumouksellisia tarpeita.

Ja tästä johtuvat myös kahdenlaiset tehtävät, jotka Idän työtätekevien Yliopistolla on edessään.

Tarkastelkaamme näitä ITKY:n tehtäviä, kumpaa-kin erikseen.

I

ITKY:n TEHTÄVÄT IDÄN NEUVOSTOTASAVALTOJEN SUHTEEN

Mitkä ovat näiden maiden, näiden tasavaltojen olemassaolon ja kehityksen luonteenomaiset erikoisuudet erotuksena siirtomaista ja riippuvaisista maista?

Ensinnäkin se, että nämä tasavallat ovat vapaita imperialistisesta sorrosta.

Toiseksi se, että ne kehittyvät ja muodostuvat kansakunniksi ei porvarillisen järjestelmän turvin, vaan Neuvostovallan suojassa. Se on historiassa vertaansa vailla oleva tosita paus, mutta se on silti tosi-asia.

Kolmanneksi se, että koska ne ovat teollisessa suhteessa heikosti kehittyneitä, niin ne voivat kehityksessään nojautua kokonaan ja täydellisesti Neuvostoliiton teollisuusproletariaatin tukeen.

Neljänneksi se, että ollen vapaina siirtomaasorrosta, ollen proletariaatin diktatuurin suojassa ja kuuluen jäsenenä Neuvostoliittoon nämä tasavallat voivat ja niiden pitää yhtyä maamme sosialistiseen rakennustyöhön.

Päätehtävä on se, että helpotetaan näiden tasavaltojen työläisten ja talonpoikien yhtymistä sosialismin rakentamiseen maassamme, että näiden tasavaltojen erikoisten olojen mukaisesti luodaan ja kehitetään edellytyksiä, jotka olisivat omiaan viemään eteenpäin ja jouduttamaan tätä mukaantuloa.

Tästä johtuvat neuvosto-Idän aktiivitoimitsijoiden edessä olevat lähiajan tehtävät:

- 1) On luotava teollisuuden ahjoja Idän neuvostotasavaltoihin tukikohtina talonpoikien yhdistämiseksi työväenluokan ympärille. Te tiedätte, että tämä työ on jo pantu alulle ja se tulee edistymään sitä mukaa kuin Neuvostoliitto edistyy taloudellisesti. Se seikka, että näissä tasavalloissa on erilaisia raaka-aineita, on takeena siitä, että aikanaan tämä asia viedään päätökseen.

2) On kohotettava maataloutta ja ennenkaikkea kasteluviljelystä. Te tiedätte, että tätäkin asiaa on viety eteenpäin, ainakin Taka-Kaukaasiassa ja Turkestanissa.

3) On nostettava ja vietävä eteenpäin suurten talonpoikais- ja käsityöläisjoukkojen järjestämistä osuustoimintaan, joka on varmin tie Idän neuvostotasavaltojen liittämiseksi mukaan talouden neuvostollisen rakennustyön yleiseen järjestelmään.

4) On lähennettävä Neuvostoja joukkoihin, saatava ne kokoonpanoltaan kansallisiksi ja juurrutettava siten kansallis-neuvostollista, työtätekeville joukoille läheistä ja ymmärrettävää valtiotoimintaa.

5) On kehitettävä kansallista kulttuuria, perustettava väestön äidinkielellä toimivien yleissivistävien ja ammatillis-teknillisten kurssien ja koulujen taaja verkosto neuvosto- ja puolueuetyön sekä ammatti- ja talousalan kaaderien kouluttamiseksi paikallisesta väestöstä.

Näiden tehtävien täyttäminen juuri merkitseekin sosialistisen rakennustyön tehtävien helpottamista Idän neuvostotasavalloissa.

Puhutaan neuvosto-Idän mallitasavalloista. Mutta mikä on mallitasavalta? Mallitasavalta on sellainen tasavalta, joka täyttää kaikki nämä tehtävät rehdisti ja tunnollisesti, herättäen siten naapureina olevien siirtomaiden ja riippuvaisten maiden työläisissä ja talonpojissa pyrkimystä vapautusliikkeeseen.

Edellä puhuin Neuvostojen lähentämisestä eri kansallisuuksien työtätekeviin joukkoihin,— Neuvostojen tekemisestä kansallisiksi. Mutta mitä se merkitsee ja miten se ilmenee käytännössä? Mielestäni esimerkkinä tällaisesta joukkoihin lähentymisestä voitaisiin pitää

äskettäin päätökseen saatettua kansallista aluejakoa Turkestanissa³⁰. Porvarillinen lehdistö pitää tätä aluejakoa „bolshevistisena juonena“. Mutta selvää on, ettei siinä ollut mitään „juonta“, vaan että siinä ilmeni Turkmenistanin ja Uzbekistanin kansanjoukkojen mitä hartain pyrkimys saada itselleen omat valtaelimensä, jotka olisivat niille läheiset ja ymmärrettävät. Vallankumousta edeltäneellä kaudella nämä molemmat maat oli revitty osiksi eri kaanikuntien ja valtioiden kesken ja ne olivat edullisena temmelyskenttänä „vallanpitäjien“ riistopuuille. Nyt on koittanut ajankohta, jolloin on käynyt mahdolliseksi yhdistää jälleen nämä erilleen revityt osat itsenäisiksi valtioiksi tarkoituksena lähentää ja liittää Uzbekistanin ja Turkmenistanin työtätekeviä joukkoja valtaelimiin. Turkestanissa suoritettu rajankäynti on ennen kaikkea näiden maiden toisistaan irtirevittyjen osien jälleenyhdistämistä riippumattomiksi valtioiksi. Kun nämä valtiot sitten halusivat liittyä tasavertaisina jäseninä Neuvostoliittoon, niin tämä todistaa vain sitä, että bolshevikit ovat löytäneet avaimen Idän kansanjoukkojen hartaimpien pyrkimysten ymmärtämiseksi ja että Neuvostoliitto on maailman ainoa eri kansallisuuksien työtätekeviä joukkoja yhdistävä vapaaehtoinen yhteenliittymä. Puolan jälleenyhdistämiseksi porvariston oli käytävä useita sotia. Mutta Turkmenistanin ja Uzbekistanin jälleenyhdistämiseksi kommunistien tarvitsi tehdä vain joitakin kuukausia selittävää propagandaa.

Juuri näin on lähennettävä hallintoelimiä, tässä tapauksessa Neuvostoja, eri kansallisuuksien työtätekevien suuriin joukkoihin.

Juuri siinä on todistus siitä, että bolshevikkien kansallisuuspolitiikka on ainoata oikeata politiikkaa.

Puhuin edelleen kansallisen kulttuurin kohottamisesta Idän neuvostotasavalloissa. Mutta mitä on kansallinen kulttuuri? Miten se voidaan sovittaa yhteen proletaarisen kulttuurin kanssa? Eikö Lenin puhunut jo ennen sotaa, että meillä on kaksi kulttuuria — porvarillinen ja sosialistinen kulttuuri, että kansallisen kulttuurin tunnus on porvariston taantumuksellinen tunnus sen yrittäessä myrkyttää työtätekevien tajuntaa natsionalismin myrkyllä?³¹ Miten kansallisen kulttuurin luominen, koulujen ja kurssien kehittäminen äidinkielellä ja kaaderien kouluttaminen paikallisista ihmisistä voidaan sovittaa yhteen sosialismin rakentamisen kanssa, proletaarisen kulttuurin luomisen kanssa? Eikö siinä ole ratkaisematon ristiriita? Ei tietenkään! Me luomme proletaarista kulttuuria. Se on totta. Mutta totta on myöskin se, että proletaarinen kulttuuri, joka on sisällöltään sosialistista, saa sosialistiseen rakennustyöhön mukaan tulleilla eri kansoilla erilaisia ilmeneismuotoja ja -keinoja niiden kielen, elintapojen y.m. erilaisuuksista riippuen. Sisältönsä puolesta proletaarista ja muodoltaan kansallista — sellaista on se koko ihmiskunnan yleiskulttuuri, jota kohti sosialismi kulkee. Proletaarinen kulttuuri ei kiellä kansallista kulttuuria, vaan antaa sille sisällön. Ja kansallinen kulttuuri puolestaan ei kiellä proletaarista kulttuuria, vaan antaa sille muodon. Kansallisen kulttuurin tunnus oli porvarillinen tunnus niin kauan, kun porvaristo oli vallassa ja kansakuntien muodostuminen kävi porvarillisen järjestelmän turvissa. Kansallisen kulttuurin tunnus tuli proletaariseksi tunnukseksi, kun prole-

tariaatti nousi valtaan ja kansakuntien muodostuminen alkoi käydä Neuvostovallan suojassa. Ken ei ole ymmärtänyt tätä kahden erilaisen tilanteen välistä periaatteellista eroa, hän ei koskaan ymmärrä leninismää eikä kansallisuuskysymyksen olemusta.

Puhutaan (esimerkiksi Kautsky puhuu) ihmiskunnan yhden yleiskielen luomisesta kaikkien muiden kielten kuollessa pois sosialismin kaudella. Minä en oikein usko tähän kaikkikäsittävän yhden kielen teoriaan. Kokemus ei ainakaan puhu tämän teorian puolesta, vaan sitä vastaan. Tähän saakka on asianlaita ollut niin, että sosialistinen vallankumous ei ole vähentänyt, vaan lisännyt kielten lukua, sillä ravistellen ihmiskunnan syvimpiä pohjakerroksia liikkeelle ja nostaan niitä poliittiselle areenalle, se herättää uuteen elämään koko joukon uusia ennen tuntemattomia tai vähän tunnettuja kansallisuuksia. Kukapa olisi uskonut, että entisellä tsaarin Venäjällä on vähintään 50 kansakuntaa ja kansallista ryhmää? Ja kuitenkin Lokakuun vallankumous, katkottuaan entiset kahleet ja nostettuaan esiin koko joukon unohdettuja kansoja ja kansallisuuksia, on antanut niille uuden elämän ja uuden kehityksen. Intiasta puhutaan nykyään eheänä kokonaisuutena. Mutta tuskin voidaan epäillä sitä, että vallankumouksen ravistellessa Intiaa siellä nousee esiin kymmeniä ennen tuntemattomia kansallisuuksia, joilla on oma erityinen kielensä, oma erityinen kulttuurinsa. Ja kun on kysymys eri kansallisuuksien yhdistämisestä mukaan proletaarisen kulttuurin piiriin, niin tuskin on syytä epäillä sitä, että tämä yhtyminen on tapahtuva näiden kansallisuuksien kieltä ja elintapoja vastaavissa muodoissa.

Sain äskettäin burjattilaisilta tovereilta kirjeen, jossa pyydetään selittämään vakavia ja vaikeita kysymyksiä koko ihmiskunnan yleiskulttuurin ja kansallisen kulttuurin välisistä suhteista. Kirje kuuluu näin:

„Pyydämme hartaimmin antamaan selityksen seuraaviin meille sängen tärkeisiin ja vaikeatajuisiin kysymyksiin. Kommunistisen puolueen lopullisena päämääränä on ihmiskunnan yksi ja yhteinen kulttuuri. Miten on ajateltavissa siirtyminen meidän eri autonomisten tasavaltojemme puitteissa kehittyvistä kansallisista kulttuureista ihmiskunnan yhteen ja yhteiseen kulttuuriin? Miten eri kansallisten kulttuurien erikoisuuksien (kielen y.m.) assimiloinnin, sulautumisen tulee tapahtua?“

Edelläsanottu voisi mielestäni olla vastauksena tähän burjattitovereita huolestuttavaan kysymykseen.

Burjattilaiset toverit herättävät kysymyksen eräiden kansallisuuksien assimiloinnista koko ihmiskunnan proletaarisen yleiskulttuurin luomisprosessissa. Epäilemättä eräät kansallisuudet voivat joutua ja varmasti joutuvatkin sulautumisprosessin alaiseksi. Sellaisia prosesseja on ollut ennenkin. Mutta asia on niin, että eräiden kansallisuuksien sulautuminen toisiin kansoihin ei kiellä, vaan edellyttää päinvastaista useiden elinvoimaisten ja kehittyvien kansakuntien voimistumis- ja kehittymisprosessia, sillä osittainen eräiden kansallisuuksien sulautumisprosessi on kansakuntien yleisen kehitysprosessin seurausta. Juuri siksi eräiden kansallisuuksien mahdollinen sulautuminen ei horjuta, vaan vahvistaa sitä aivan oikeata käsitystä, että koko ihmiskunnan proletaarinen yleiskulttuuri ei kiellä, vaan edellyttää ja ruokkii kansojen kansallista kulttuuria, samoin kuin kansojen kansallinen kulttuuri ei

kiellä, vaan täydentää ja rikastuttaa koko ihmiskunnan proletaarista kulttuuria.

Sellaisia ovat yleisesti ottaen Idän neuvostotasavaltojen aktiivitoimitsijain edessä olevat tehtävät.

Sellaisia ovat näiden tehtävien luonne ja sisältö.

Alkanutta voimaperäisen taloudellisen rakennustyön kautta ja talonpoikaistolle tehtyjä uusia myönnytyksiä on käytettävä hyväksi näiden tehtävien täyttämisen edistämiseksi ja helpottaaksemme siten Idän neuvostotasavaltojen, jotka ovat etupäässä talonpoikaisia maita, yhtymistä mukaan sosialismin rakentamiseen Neuvostoliitossa.

Sanotaan, että puolueen uusi politiikka talonpoikaiston suhteen, joka tekee joukon uusia myönnytyksiä (lyhytaikaiset vuokrat, palkkatyön käytön salliminen), sisältää erinäisiä perääntymisen aineksia. Onko asia niin? On kyllä. Mutta ne ovat sellaisia perääntymisen aineksia, jotka me sallimme säilyttäen samalla valtavan ylivoiman puolueen ja Neuvostovallan puolella. Luja valuutta, kehittyvä teollisuus, kehittyvä kululaitos, lujittuva luottojärjestelmä, jonka avulla voidaan huokeaa luottoa käyttäen köyhdyttää tai nostaa korkeammalle tasolle mikä väestökerros tahansa aiheuttamatta silti vähäisimpiäkään järkytyksiä,—kaikki nämä ovat sellaisia reservejä proletaarisen diktatuurin käsissä, joiden pohjalla eräät perääntymisainekset jollakin yhdellä rintamanosalla ovat omiaan vain helpottamaan koko rintamalla aloitettavan hyökkäyksen valmistelua. Juuri sen vuoksi puolueen tekemät erinäiset uudet myönnytykset talonpoikaistolle eivät tule vaikeuttamaan, vaan helpottamaan tällä hetkellä

talonpoikaiston yhdistämistä mukaan sosialistiseen rakennustyöhön.

Mikä merkitys voi tällä seikalla olla Idän neuvostotasavalloille? Sillä voi olla vain se merkitys, että se antaa näiden tasavaltojen aktiivitoimitsijoille uuden asean, joka helpottaa ja jouduttaa näiden maiden liittoyhteyttä neuvostotalouden rakennustyön yleisen järjestelmän kanssa.

Sellainen on yhteys puolueen maaseutupolitiikan ja niiden lähikauden kansallisten tehtävain välillä, joita neuvosto-Idän aktiivisilla työntekijöillä on edessään.

Sen vuoksi Idän kansojen Yliopiston tehtävänä Idän neuvostotasavaltojen suhteen on työntekijäin kasvattaminen näitä tasavaltoja varten siihen suuntaan, että se takaisi edellämainittujen lähikauden tehtävien täyttämisen.

Idän kansojen Yliopisto ei saa irtautua elämästä. Se ei ole eikä voi olla laitos, joka olisi elämän yläpuolella. Sen pitää olla kaikkine elinjuurineen sidottu realiseen elämään. Senvuoksi se ei saa jäädä syrjään Idän neuvostotasavaltojen edessä olevista lähimmäistä tehtävistä. Juuri siksi Idän kansojen Yliopiston on otettava huomioon näiden tasavaltojen lähikauden tehtävät kouluttaessaan niille vastaavia työntekijöitä.

Tällöin on välttämättä otettava huomioon, että Idän neuvostoalueiden aktiivisten työntekijäin käytännöllisessä toiminnassa ilmenee kaksi syrjäpoikkeamaa, joita vastaan on tämän Yliopiston seinien sisällä ehdottomasti taisteltava voidaksemme kasvattaa kunnon työntekijöitä ja todellisia vallankumouksellisia neuvosto-Itää varten.

Ensimmäisenä poikkeamana on yksinkertaistaminen, taipumus ottaa liian yksinkertaisina ne tehtävät, joista edellä puhuin, yritys istuttaa mekaanisesti niitä taloudellisen rakennustyön menetelmiä, jotka ovat aivan paikallaan ja luonnollisia Neuvostoliiton keskiosissa, mutta jotka eivät sovellu lainkaan niinsanottujen reunamaiden kehitysloihin. Tätä syrjäpoikkeamaa potevat toverit eivät käsitä kahta seikkaa. He eivät käsitä sitä, että olosuhteet keskuksessa ja „reunamaissa“ eivät ole samanlaisia, eivät ole läheskään toisiinsa rinnastettavia. Sitäpaitsi he eivät käsitä sitä, että itse Idän neuvostotasavallat eivät ole samanlaisia, että eräät niistä, kuten esimerkiksi Gruusia ja Armenia, ovat kansallisen muotoutumisen korkeimmalla tasolla, toiset niistä, esimerkiksi Tshetshenia ja Kabardinia, ovat kansallisen muotoutumisen alimmalla asteella, kolmannet taas, esimerkiksi Kirgiisia, ovat väliasemassa näiden kahden äärimmäisyyden välillä. Nämä toverit eivät käsitä sitä, ettei voida rakentaa mitään vakavaa soveltautumatta paikallisiin oloihin, ottamatta tarkoin huomioon kunkin maan kaikkia ja kaikenlaisia erikoisuuksia. Tämän poikkeaman seurauksena on joukoista irtautuminen ja rappeutuminen fraasivasemmistolaisiksi. Idän kansojen Yliopiston tehtävänä on kasvattaa kaadereita leppymättömän taistelun hengessä tätä yksinkertaistamispyrkimystä vastaan.

Toisena poikkeamana on päinvastoin paikallisten erikoisuuksien liioittelu, sen yhteisen ja tärkeimmän unohtaminen, mikä sitoo Idän neuvostotasavaltoja Neuvostoliiton teollisuusseutuihin, vaikeneminen sosialistisista tehtävistä, mukautuminen ahdaskat-

selsen ja rajoittuneen natsionalismin tehtäviin. Tätä poikkeamaa potevat toverit eivät välitä paljoakaan maansa sisäisestä rakennustyöstä, he antavat mieluummin tämän kehityksen käydä omaa luontaista latuaan. Heille ei ole tärkeintä sisäinen rakennustyö, vaan „ulko“-politiikka, tasavaltansa rajojen laajentaminen, käräjäjöminen naapuritasavaltojen kanssa, halu kahmaista uusia paloja naapureilta ja olla siten mieliksi oman maansa porvarillisille natsionalisteille. Tämän poikkeaman seurauksena on irtautuminen sosialismista ja rappeutuminen tavalliseksi porvarilliseksi natsionalisteiksi. Idän kansojen Yliopiston tehtävänä on kasvattaa kaadereita leppymättömän taistelun hengessä tätä verhottua natsionalismia vastaan.

Sellaisia ovat Idän kansojen Yliopiston tehtävät Idän neuvostotasavaltojen suhteen.

II

ITKY:n TEHTÄVÄT IDÄN SIIRTOMAIDEN JA RIIPPUVAISTEN MAIDEN SUHTEEN

Siirtykäämme toiseen kysymykseen, kysymykseen Idän työtätekevien kommunistisen Yliopiston tehtävistä Idän siirtomaiden ja riippuvaisten maiden suhteen.

Mitkä ovat näiden maiden olemassaolon ja kehityksen luonteenomaiset erikoisuudet erotuksena Idän neuvostotasavalloista?

Ensinnäkin se, että nämä maat elävät ja kehittyvät imperialismin sorron alaisina.

Toiseksi se, että kaksinkertainen sorto, kotimainen sorto (oman porvariston harjoittama) ja ulkoinen sorto (vierasmaalaisen imperialistisen porvariston taholta),

kärjistää ja syventää vallankumouksellista kriisiä näissä maissa.

Kolmanneksi se, että eräissä näissä maissa, esimerkiksi Intiassa, kapitalismi kasvaa nopeaa vauhtia, synnyttäen ja muodostaen enemmän tai vähemmän lukuisan paikallisten proletaarien luokan.

Neljänneksi se, että vallankumouksellisen liikkeen kasvaessa tällaisten maiden kansallinen porvaristo jakaantuu kahtia, vallankumoukselliseen osaan (pikkuporvaristo) ja sovitteluvaan osaan (suurporvaristo), joista edellinen jatkaa vallankumouksellista taistelua, mutta jälkimmäinen menee liittoon imperialismin kanssa.

Viidenneksi se, että imperialistisen liittoutuman ohella näissä maissa muodostuu toinen liittoutuma, työläisten ja vallankumouksellisen pikkuporvariston liittoutuma, imperialisminvastainen liittoutuma, jonka päämääränä on täydellinen vapautuminen imperialismita.

Kuudenneksi se, että kysymys proletariaatin hegemoniasta näissä maissa ja kansanjoukkojen irrottamisesta kansallisen sovittelijaporvariston vaikutuksen alaisuudesta käy luonteeltaan yhä ajankohtaisemmaksi.

Seitsemänneksi se, että tämä seikka helpottaa huomattavasti tällaisten maiden kansallisen vapautusliikkeen liittoyhteyttä Lännen edistyneiden maiden proletaarisen liikkeen kanssa.

Tästä johtuu ainakin kolme johtopäätöstä:

1) Siirtomaiden ja riippuvaisten maiden vapautuksen saavuttaminen imperialismita ei ole mahdollista ilman voittoa vallankumousta: riippumattomuutta ei saada ilmaiseksi.

2) Vallankumousta ei voida viedä eteenpäin eikä saavuttaa kapitalistisesti kehittyneiden siirtomaiden ja riippuvaisten maiden täydellistä riippumattomuutta eristämättä kansallista sovittelijaporvaristoa, vapauttamatta pikkuporvariston vallankumouksellisia joukkoja tuon porvariston vaikutuksen alaisuudesta, harjoittamatta proletariaatin hegemonian politiikkaa, järjestämättä työväenluokan eturivin aineksia itsenäiseksi kommunistiseksi puolueeksi.

3) Siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa ei voida saavuttaa kestäväää voittoa ilman realista liittoyhteyttä näiden maiden vapausliikkeen ja Lännen edistyneiden maiden proletaarisen liikkeen välillä.

Siirtomaiden ja riippuvaisten maiden kommunistien päätehtävänä on ottaa nämä johtopäätökset lähtökohdaksi vallankumouksellisessa työssään.

Mitkä ovat siirtomaiden ja riippuvaisten maiden vallankumouksellisen liikkeen lähimmät tehtävät näiden seikkojen kannalta?

Siirtomaiden ja riippuvaisten maiden erikoisuutena nykyisellä ajankohdalla on se, ettei enää ole olemassa yhtenäistä ja kaikkikäsittävää siirtomaa-Itää. Siirtomaa-Itä käsitettiin ennen jonkinlaisena yhtenäisenä ja samanlaisena. Nykyään tämä käsitys ei enää vastaa todellisuutta. Nykyään meillä on ainakin kolme ryhmää siirtomaita ja riippuvaisia maita. Ensiksikin, sellaiset maat kuin Marokko, joissa ei ole lainkaan taikka juuri laisinkaan omaa proletariaattia ja jotka ovat teollisessa suhteessa aivan kehittymättömiä. Toiseksi, sellaiset maat kuin Kiina ja Egypti, jotka ovat teollisesti heikosti kehittyneitä ja joissa on verrattain vähälukuinen proletariaatti. Kolmanneksi, Intian tapaiset

maat, jotka ovat kapitalistisesti enemmän tai vähemmän kehittyneitä ja joissa on enemmän tai vähemmän lukuisa kansallinen proletariaatti.

Selvää on, ettei kaikkia näitä maita voida mitenkään pitää samanlaisina.

Sellaisissa maissa kuin Marokossa, missä kansallisella porvaristolla ei ole vielä syytä jakaantua vallankumoukselliseksi ja sovittelijapuolueeksi, on kommunististen ainesten tehtävänä ryhtyä kaikkiin toimenpiteisiin kansallisen yhteisrintaman luomiseksi imperialismia vastaan. Kommunististen ainesten erottuminen yhtenäiseksi puolueeksi voi näissä maissa tapahtua vain imperialismia vastaan käytävän taistelun kulussa, varsinkin imperialismia vastaan käydyn voittoisan vallankumoustaistelun jälkeen.

Sellaisissa maissa kuin Egypti tai Kiina, missä kansallinen porvaristo on jo jakaantunut vallankumoukselliseksi ja sovittelijapuolueeksi, mutta missä porvariston sovitteleva osa ei vielä voi liittoutua yhteen imperialismin kanssa, eivät kommunistit voi enää asettaa päämääräkseen kansallisen yhteisrintaman muodostamista imperialismia vastaan. Näissä maissa kommunistien on siirryttävä kansallisen yhteisrintaman politiikasta vallankumouksellisen liiton politiikkaan työläisten ja pikkuporvariston välillä. Tämä liittoutuma voi tällaisissa maissa pukeutua yhden puolueen, työläisten ja talonpoikien puolueen muotoon, kuitenkin niin, että tämä omalaatuinen puolue olisi todella kahden voiman — kommunistisen puolueen ja vallankumouksellisen pikkuporvariston puolueen — liittoutuma. Tämän liittoutuman tehtävinä on kansallisen porvariston puolinaisuuden ja epäjohdonmukai-

suuden paljastaminen sekä päättäväinen taistelu imperialismia vastaan. Tällainen kaksiosainen puolue on tarpeen ja tarkoituksenmukainen, ellei se sido kommunistista puoluetta käsistä ja jaloista, ellei se kahlitse kommunistisen puolueen agitatio- ja propagandatyön vapautta, ellei se estä yhdistämästä proletaareja kommunistisen puolueen ympärille, jos se helpottaa vallankumousliikkeen todellista johtamista kommunistisen puolueen taholta. Tällaista kaksiosaista puoluetta ei tarvita eikä se ole tarkoitustaan vastaava, ellei se tyydytä kaikkia näitä ehtoja, sillä muussa tapauksessa se voi johtaa vain kommunististen ainesten liukenemiseen porvariston riveihin, siihen, että kommunistinen puolue menettää proletaarisen armeijan.

Hieman toisin ovat asiat sellaisissa maissa kuin Intiassa. Tärkeintä ja uutta sellaisten siirtomaiden kuin Intian olemassaolon ehdoissa ei ole ainoastaan se, että kansallinen porvaristo on jakaantunut kahtia, vallankumoukselliseksi ja sovittelijapuolueeksi, vaan ennen kaikkea se, että tämän porvariston sovitteleva osa on jo ennättänyt pääpiirteissään sopia imperialismin kanssa. Peläten enemmän vallankumousta kuin imperialismia, huolehtien enemmän rahasäkistään kuin oman synnyinmaansa eduista tämä porvariston osa, sen rikkain ja vaikutusvaltaisain osa, asettuu molemmin jaloin vallankumouksen leppymättömien vihollisten leiriin, se tekee liiton imperialismin kanssa oman maansa työläisiä ja talonpoikia vastaan. Vallankumousta ei voida viedä voittoon murskaamatta tätä liittoutumaa. Mutta tämän liittoutuman murskaamiseksi on tuli suunnattava kansallista sovittelijapor-

varistoa vastaan paljastaen sen petturuuden, vapauttaen työtätekevät joukot sen vaikutuksesta ja valmistellen järjestelmällisesti proletariaatin hegemoniaa varten välttämättömiä ehtoja. Toisin sanoen, kysymys on siitä, että sellaisissa siirtomaissa kuin Intiassa valmisteltaisiin proletariaattia vapausliikkeen johtajan osaan työntäen porvaristoa ja sen äänitorvia askel askeleelta pois tältä kunniasijalta. Tehtävänä on luoda vallankumouksellinen liittoutuma imperialismia vastaan ja taata proletariaatille hegemonia-asema tässä liittoutumassa. Tämä liittoutuma voi saada työläisten ja talonpoikain yhden puolueen muodon, jota muodollisesti sitoisi yksi ohjelma, vaikka sen ei ole aina pakko saada tällaista muotoa. Kommunistisen puolueen itsenäisyyden pitää olla kommunismin valvutuneiden ainesten päätunnuksena näissä maissa, sillä vain kommunistinen puolue voi valmistella ja toteuttaa proletariaatin hegemonian. Mutta kommunistinen puolue voi ja sen pitää mennä avoimeen liittoon porvariston vallankumouksellisen sivustan kanssa voidakseen, eristettyään kansallisen sovittelijaporvariston, saada mukaansa kaupunkien ja maaseudun pikkuporvariston miljoonajoukot taistelussa imperialismia vastaan.

Tästä johtuvat seuraavat vallankumouksellisen liikkeen lähimmät tehtävät kapitalistisesti kehittyneissä siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa:

- 1) Työväenluokan parhaiden ainesten voittaminen kommunismin kannalle ja itsenäisten kommunististen puolueiden luominen.

- 2) Työväen, talonpoikien ja vallankumouksellisen sivistyneistön kansallis-vallankumouksellisen liiton

luominen kansallisen sovittelijaporvariston ja imperialismin yhteistä liittoa vastaan.

3) Proletariaatin hegemonian turvaaminen tässä liitossa.

4) Taistelu kaupunkien ja maaseudun pikkuporvariston vapauttamiseksi kansallisen sovittelijaporvariston vaikutuksesta.

5) Liittoyhteyden turvaaminen vapausliikkeen ja edistyneimpien maiden proletaarisen liikkeen välillä.

Tällaiset ovat ne kolme ryhmää lähikauden tehtäviä, mitkä Idän siirtomaiden ja riippuvaisten maiden aktiiviyöntekijöillä on edessään.

Nämä tehtävät saavat erittäin vakavan luonteen ja erittäin tärkeän merkityksen, kun tarkastelemme niitä nykyisen kansainvälisen tilanteen valossa. Kansainväliselle tilanteelle luonteenomaista tällä hetkellä on se, että vallankumousliikkeessä on alkanut tilapäinen hiljaisuuskausi. Mutta mitä on hiljaisuus, mitä se saattaa merkitä tällä hetkellä? Se voi merkitä vain painostuksen voimistumista Lännen työläisiä kohtaan, Idän siirtomaita kohtaan ja ennen kaikkea Neuvostoliittoa kohtaan kaikkien maiden vallankumousliikkeen lipunkantajana. Tuskin on syytä epäillä sitä, etteikö tämän Neuvostoliittoa vastaan tähdätyn painostuksen valmistelu olisi imperialistien keskuudessa jo alkanut. Parjaukskamppailu Eestin kapinan³² johdosta, Neuvostoliiton konnamainen mustaaminen Sofiassa tapahtuneen räjähdysten yhteydessä, porvarillisen lehdistön yleinen sotaretki maattamme vastaan,— kaikki se on valmistelua hyökkäystä varten. Se on tykistövalmennusta yleisen mielipiteen muokkaamiseksi, jonka tarkoituksena on totuttaa poroporvareita hyökkäilyihin

Neuvostoliittoa vastaan sekä valmistella moraalisia edellytyksiä interventiota varten. Mitä tästä valhe- ja parjauskamppailusta oikein tulee ja uskaltautuvatko imperialistit ryhtyä vakavaan hyökkäykseen,— se vielä katsotaan. Mutta etteivät nämä hyökkäilyt lupaa siirtomaille mitään hyvää, sitä on tuskin syytä epäillä. Siksi kysymys vallankumouksen yhdistettyjen voimain vastaiskun valmistelemisestä imperialistien mahdollisen iskun varalta on tämän hetken tinkimätön kysymys.

Juuri siksi erittäin tärkeäksi tällä hetkellä tuleekin se, että täytetään järkkymättä siirtomaiden ja riippuvaisten maiden vallankumousliikkeen edessä olevat tehtävät.

Mikä on Idän kansojen Yliopiston tehtävä siirtomaiden ja riippuvaisten maiden suhteen kaikkien näiden seikkojen yhteydessä? Sen tehtävänä on ottaa huomioon näiden maiden vallankumouksellisen kehityksen kaikki erikoisuudet ja kasvattaa näistä maista tulleita kaadereita siihen suuntaan, mikä takaa edellä esitettyjen erilaisten lähitehtävien täyttämisen.

Idän kansojen Yliopistossa on noin kymmenkunta erilaista opiskelijaryhmää, joiden jäsenet ovat tulleet tänne meille siirtomaista ja riippuvaisista maista. Kaikki tietävät, että nämä toverit janoavat valoa ja tietoja. Idän kansojen Yliopiston tehtävänä on tehdä heistä oikeita vallankumouksellisia, jotka ovat aseistetut leninismin teorialla, joilla olisi leninismin käytännöllistä kokemusta ja jotka pystyisivät täyttämään siirtomaiden ja riippuvaisten maiden vapausliikkeen

edessä olevat tehtävät tunnollisesti ja antaumuksella.

Tällöin on otettava huomioon, että Idän siirtomaiden aktiivisten työntekijäin käytännöllisessä toiminnassa ilmenee kaksi syrjäpoikkeamaa, joita vastaan taisteleminen on välttämätöntä todellisten vallankumouksellisten kaaderien kasvattamiseksi.

Ensimmäinen poikkeama on vapausliikkeen vallankumouksellisten mahdollisuuksien aliarvioiminen ja yhtenäisen, kaikkikäsitteävän kansallisen rintaman luomisajatuksen yliarvioiminen siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa, näiden maiden tilasta ja kehitystasosta riippumatta. Tämä on oikealle viettävä poikkeama, jossa piilee vallankumousliikkeen mataloitumisen vaara sekä vaara, että kommunistiset ainekset liukenevat porvarillisten natsionalistien yleiseen kuuroon. Idän kansojen Yliopiston suoranaisena tehtävänä on taistella päättäväisesti tätä poikkeamaa vastaan.

Toinen poikkeama on vapausliikkeen vallankumouksellisten mahdollisuuksien yliarvioiminen sekä se, että aliarvioidaan työväenluokan liittoa vallankumouksellisen porvariston kanssa imperialismia vastaan. Tätä poikkeamaa potevat näköjään Jaavan kommunistit, jotka asettivat äskettäin virheellisesti Neuvostovaltatuksen maassaan. Tämä on vasemmistopoikkeama, jossa piilee joukoista irtautumisen vaara sekä se vaara, että kommunistinen puolue muuttuu lahkokunnaksi. Päättäväinen taistelu tätä poikkeamaa vastaan on välttämätön ehto oikeiden vallankumouksellisten kaaderien kasvattamiseksi Idän siirtomaita ja riippuvaisia maita varten.

Tällaiset ovat pääpiirteissään Idän kansojen Yliopiston poliittiset tehtävät neuvosto-Idän ja siirtomaa-Idän kansojen suhteen.

Toivokaamme, että Idän kansojen Yliopisto pystyy kunnialla täyttämään nämä tehtävänsä.

*„Pravda“ № 115,
toukokuun 22 pnä 1925*